

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/100/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201819
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013201819.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: Slovak Telekom, a. s., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 28, IČO: 35 763 469, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom v Bratislave, Palisády 36, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 2. júla 2013, č. RL/032/2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2014, č. k. 5S 241/2013-72 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2014, č. k. 5S 241/2013-72 p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 9. decembra 2014, č. k. 5S 241/2013-72 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 2. júla 2013, č. RL/032/2013 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodla, že žalobca ako účastník správneho konania č. 336-PLO/O-5415/2010 Slovak Telekom, a. s. porušil povinnosť ustanovenú v § 17 ods. 1 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že od 9.11.2010 do 25.1.2011 poskytoval retransmisiu - službu Magio Sat prostredníctvom satelitu v rozpore s registráciou retransmisie č. TKR/255, za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - upozornenie na porušenie zákona, a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 70 Eur do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že úlohou krajského súdu v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. RL/032/2013 z 2. júla 2013, ktorým žalovaný ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až ods. 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodol, že účastník správneho konania Slovak Telekom, a. s. porušil povinnosť ustanovenú v § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že prevádzkuje retransmisiu - službu Magio Sat prostredníctvom satelitu v rozpore s registráciou retransmisie č. TKR/255, za čo mu uložil podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - upozornenie na porušenie zákona. Ďalej bolo úlohou krajského súdu preskúmať, či žalobca je prevádzkovateľom retransmisie, či služba Magio Sat má povahu retransmisie alebo povahu služby podmieneného prístupu, či konanie žalovaného bolo v rozpore s ustanovením § 33 ods. 2 Správneho poriadku, či rozhodnutie bolo vydané v lehote, či žalovaný postupoval v súlade s § 250j ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej krajský súd poukázal na ustanovenia § 247 ods. 1 a § 250i ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a uviedol, že z administratívneho spisu krajský súd zistil, že 18. januára 2010 Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky zaslal žalobcovi potvrdenie o splnení oznamovacej povinnosti o poskytovaní elektronických komunikačných sietí, služieb alebo sietí (satelitná) a služieb (poskytovanie podmieneného prístupu k chráneným televíznym a/alebo rozhlasovým programom a doplnkovým službám v systéme DVB-S) od 15. januára 2010.

Žalovaný 9. novembra 2010 oznámil žalobcovi začatie správneho konania vo veci možného porušenia ustanovenia § 17 ods. 1 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Správny orgán vyzval žalobcu, aby sa k predmetnému konaniu vyjadril a zaslal stanovisko do 10 dní od doručenia oznámenia. Žalobca 16. decembra 2010 doručil žalovanému Vyjadrenie k začatiu správneho konania, č. k. 336-PLO/O-5415/2010, ku ktorému priložil: Obchodné podmienky na poskytovanie Služby Magio Sat, Tarifu na poskytovanie Služby Magio Sat, Potvrdenie o splnení oznamovacej povinnosti podľa § 14 o elektronických komunikáciách (list Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č. 24/12/2010) a Zmluvu - Term Sheet - Summary of commercial terms pre programové služby Nova Sport, Travel Channel, Film+.

Krajský súd ďalej uviedol, že v spise je založená Zápisnica z ústneho pojednávania z 25. januára 2011, rozhodnutie žalovaného z 25. januára 2011 č. RL/08/2011, kópia Zmluvy o spolupráci na poskytovaní služieb dostupných v systéme DVB-S uzavretá medzi žalobcom a Magyar Telekom doručená súdu ako príloha žaloby z 3. mája 2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 79/2011-147 z 24. mája 2012, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžo 38/2012 z 28. marca 2013, napadnuté rozhodnutie žalovaného.

K bodu 1/ žaloby krajský súd uviedol, že sa stotožňuje s vyjadrením žalovaného, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v stanovenej šesťmesačnej lehote.

Krajský súd ďalej poukázal na § 64 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a § 246d Občianskeho súdneho poriadku a skonštatoval, že žalovaný sa o porušení povinnosti dozvedel 25. januára 2011, rozhodnutie vydal 25. januára 2011, doručené bolo žalobcovi 3. februára 2011, žalobca podal žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z 25. januára 2011 č. RL/08/2011 3. mája 2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 79/2011-147 z 24. mája 2012 bol žalovanému doručený 29. júna 2012 a potvrdzujúci rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol žalovanému doručený 14. mája 2013. Žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie 2. júla 2013, krajský súd zastáva názor v súlade s ustanovením § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v šesťmesačnej zákonnej lehote.

K bodu 2/ žaloby krajský súd uviedol, že žalovaný nepostupoval v súlade s § 250j ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku nakoľko krajský súd v rozsudku z 25. januára 2012 zaujal stanovisko, že žalobcove postavenie nenapĺňa podmienky pre priznanie statusu prevádzkovateľa retransmisie podľa ustanovenia §

3 písm. f/ zákona o vysielaní a retransmisii. Žalobca poskytuje službu Magio Sat vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť. Poskytovanie tejto služby preto nenaplnia znaky retransmisie podľa zákona o retransmisii, a preto ani konanie žalobcu podľa názoru krajského súdu nebolo možné právne kvalifikovať ako postavenie prevádzkovateľa retransmisie.

Ďalej krajský súd poukázal na § 250j ods. 7 a § 250ja ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku a uviedol, že viazanosť právnym názorom súdu je právna i skutková a vzťahuje sa na postup prvostupňového súdu v novom konaní, na výrok aj na odôvodnenie nového rozhodnutia. Viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle citovaného zákonného ustanovenia znamená predovšetkým povinnosť adresáta rešpektovať právny názor rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, resp. povinnosť pri výklade a aplikácii príslušných právnych noriem, ktorých sa záväzný právny názor týka, postupovať v súlade s vyjadreným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Vo vzťahu k uvedenému je zároveň potrebné zdôrazniť, že viazanosť právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sebe o. i. logicky zahŕňa i povinnosť krajského súdu vykonať úkony, doplnenia a dôkazy vyžadované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Viazanosť právnym názorom je právna povinnosť súdu nižšieho stupňa, ktorej nerešpektovanie je nezákonnosťou, ktorá sama osebe môže viesť k zrušeniu nového rozhodnutia, vydaného po prvom zrušení. K uvedenému treba dodať, že odvolací súd musí svoj právny názor vyložiť v odôvodnení rozhodnutia. Viazanosť prvostupňového súdu predpokladá, že odvolací súd svoj názor k veci v zrušujúcom uznesení jasne vyloží a odôvodní. Aj jeho pokyny o ďalšom postupe musia byť jednoznačné. Práve názor odvolacieho súdu je záväzný, či sa vzťahuje na otázky právne (hmotnoprávne, procesné - postup, vady), alebo na otázky skutkového stavu, najmä jeho úplnosti. Len pri určitej zmene skutkového stavu, z ktorého odvolací súd vychádzal, v ďalšom konaní sa viazanosť nemusí uplatniť, osobitne ak sa ukáže potreba na zmenený skutkový stav aplikovať iné hmotnoprávne predpisy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžp 9/2012 z 30. apríla 2012).

Krajský súd poukázal na potvrdzujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže ten „nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom o vysielaní a retransmisii spolu so zákonom o digitálnom vysielaní, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a § 219 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.“ Krajský súd skonštatoval, že na základe uvedeného nepostupoval žalovaný v súlade s § 250j ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku.

K bodu 3/ žaloby krajský súd uviedol, že žalovaný v správnom konaní postupoval v rozpore s právnou normou ustanovenou v § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, keďže neumožnil, aby sa žalobca mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia. Tvrdenie žalovaného, že „rada počas celého správneho konania postupovala so žalobcom v úzkej súčinnosti, informovala ho o povahe vzneseného obvinenia, o podkladoch pre jej rozhodnutie, nariadila ústne pojednávanie, na ktorom mal možnosť vyjadriť sa a na základe týchto podkladov rozhodla tak prvý, ako aj druhýkrát“, neobstojí.

Ďalej krajský súd uviedol, že upozornenie podľa zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii je samostatným druhom sankcie, ktorá je svojím charakterom výlučne výchovným opatrením s cieľom prevencie a poukázal na ustanovenia § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

Krajský súd mal z administratívneho spisu preukázané, že v konaní keď žalovaný rozhodoval prvýkrát, žalobcovi oznámil začatie konania správneho orgánu a správne ho aj vyzval na vyjadrenie sa k veci a na navrhnutie alebo predloženie dôkazov s poučením o jeho procesných právach a umožnil mu, aby sa pred vydaním rozhodnutia vo veci samej vyjadril k jeho podkladom, ako aj k spôsobu ich zistenia. Pri vydaní napadnutého rozhodnutia však nepostupoval podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, preto konštatovanie žalovaného, že na základe rovnakých podkladov ako prvýkrát rozhodol aj druhýkrát je účelové. Krajskému súdu nebolo zrejmé, ako sa žalobca mohol dozvedieť, že žalovaný rozhoduje na základe tých

istých podkladov. Konanie žalovaného po tom, ako mu bolo rozhodnutie zrušené a vrátené na ďalšie konanie ho nezbavuje povinnosti postupovať podľa § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

K bodu 4/ žaloby krajský súd uviedol, že žalovaný sa dostatočne zaoberal rozhodnutím Airfield a tiež aplikoval v napadnutom rozhodnutí príslušné Smernice EÚ. Krajský súd uvádza, že žalovaný pri určení žalobcovej služby Magio Sat (je retransmisiou) poukázal na dôkaz, a to zmluvu medzi žalobcom a Magyar Telekom, ktorá je v administratívnom spise založená v anglickom jazyku. Krajský súd v tejto časti rozhodnutie žalovaného nemohol preskúmať, nakoľko nebola v spise žalovaného založená úradne preložená zmluva do slovenského jazyka.

Krajský súd na záver uviedol, že žalovaný je povinný v ďalšom konaní odstrániť vady uvedené v tomto rozhodnutí. Žalovaný je podľa § 250j ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku viazaný právnym názorom súdu.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že neúspešný žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania predstavujúce zaplatený súdny poplatok vo výške 70 eur.

II.

Odvolanie žalovaného

Žalovaný podal riadne a včas proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2014, č. k. 5S 241/2013-72 odvolanie (ďalej len „podané odvolanie“), v ktorom sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že žalobu voči rozhodnutiu žalovaného zamietol alebo aby zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V podanom odvolaní žalovaný v úvode zrekapituloval doterajší priebeh konania a uviedol, že napáda rozhodnutie krajského súdu pre nedostatok dôvodov, v dôsledku čoho bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku) a pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku).

Ďalej žalovaný uviedol, že krajský súd akceptoval ako odôvodnenú druhú námietku žalobcu uvedenú v žalobe, a to zásah do práva na riadne prerokovanie veci. Krajský súd k tomuto dôvodu uviedol, že žalovaný postupoval v rozpore s § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, keďže neumožnil, aby sa žalobca mohol pred vydaním napadnutého rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia.

Odôvodnenie porušenia povinnosti žalovaným, ktorá mu vyplýva zo Správneho poriadku a konštituuje takú vadu konania, ktorá má mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, je v zrušujúcom rozsudku celkom zjavne nedostatočné. Ako je zrejmé z § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku nie každé procesné pochybenie správneho orgánu je dôvodom na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu. Ak je tvrdená vada v konaní správneho orgánu, je potrebné posudzovať, či mala takú kvalitu, že mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd sa obmedzil na konštatovanie existencie takejto vady bez toho, aby ho zdôvodnil.

Žalovaný je presvedčený, že k porušeniu procesných práv žalobcu vôbec nedošlo. Ako vyplýva z § 33 ods. 2 Správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. V danom prípade žalobca dostal priestor vyjadriť sa ku všetkým podkladom, ktoré si žalovaný zabezpečil pre rozhodnutie. Žalobca o nich bol informovaný a vyjadril sa k tým, pri ktorých to považoval za opodstatnené. Z § 33 ods. 2 Správneho poriadku nie je možné vyvodiť, že správny orgán je po každom zrušení jeho rozhodnutia povinný podstúpiť celý proces oboznamovania

účastníkov správneho konania s podkladmi pre jeho rozhodnutie ak sa tieto nedopĺňali, resp. ak sa dopĺňali len o úkony účastníka konania. Účelom predmetného ustanovenia je umožniť účastníkovi správneho konania aby bol informovaný o tom, aké povinnosti mohol porušiť, akým konaním a na základe čoho (akých zistení a skutočností) bude tieto otázky konajúci orgán posudzovať. Ak sa tieto skutočnosti nezmenili po zrušení v poradí prvého rozhodnutia, účel predmetného ustanovenia je naplnený pri vydaní druhého rozhodnutia, aj keď účastník konania nie je opakovane vyzývaný, aby sa vyjadril ku skutočnostiam, ku ktorým sa už vyjadroval.

Navyše, z argumentácie žalobcu v žalobe voči napadnutému rozhodnutiu vyplývalo, že sa domáhal takej interpretácie § 33 ods. 2 Správneho poriadku, ktorá by mu garantovala právo na to, aby vedel, ako žalovaný rozhodne prv, než vo veci skutočne rozhodne. Procesné inštitúty však žalobcovi takéto právo nepriznávajú. Nazeranie žalovaného na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Airfield, o ktorom mal byť žalobca podľa jeho názoru informovaný pred vydaním samotného rozhodnutia, ako aj na zrušujúci rozsudok je úplne irelevantné, keďže vo veci rozhoduje žalovaný. A ani žalovaný nemôže žalobcu informovať o tom, ako plánuje posúdiť jednotlivé podklady a existujúcu judikatúru prv, než toto posúdenie žalobcovi oznámi v zákonom predpísanej forme (rozhodnutí). Všetky žalobcove práva smerujú k tomu, aby dostal možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie odlišným od tých, ktoré sám predložil, keďže v prípade podkladov, ktoré predkladá žalobca ako účastník konania, je o ich povahe a obsahu informovaný pred vydaním samotného rozhodnutia, čo mu bolo umožnené. Všetky relevantné závery sú uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. V prípade, ak by žalovaný vykonával posúdenie veci pred rozhodnutím vo veci a informoval žalobcu o tom, ako rozhodne, prv, než by zákonom predpísaným spôsobom rozhodol, bolo by to neprípustné prejudikovanie veci a zásah do procesných práv žalobcu, ktoré zahŕňajú aj právo na to, aby správny orgán rozhodoval zákonom predpísaným spôsobom.

Ďalej žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž 7/2012 a skonštatoval, že na základe uvedeného rozhodnutia je možné vyvodiť závery relevantné aj v predmetnej veci. Pri opakovanom rozhodovaní správneho orgánu po tom, ako jeho predchádzajúce rozhodnutie bolo zrušené, správny orgán nie je povinný opakovane vyzývať účastníka konania na vyjadrenie sa k podkladom, resp. ešte širšie, opakovať všetky procesné úkony vykonané pred vydaním prvého rozhodnutia vo veci, za predpokladu, že nenastala zmena v podkladoch pre rozhodnutie. K obdobným záverom dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí vo veci 2Sž 10/2013. Záver krajského súdu, že žalovaný má dať účastníkovi konania pred vydaním každého ďalšieho rozhodnutia (po tom, ako predchádzajúce rozhodnutie bolo zrušené) priestor na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie (pričom má ísť o aktívne konanie žalovaného, teda výzva adresovaná účastníkovi konania na vyjadrenie sa k predmetu správneho konania a k jeho podkladom a označenie pokladov) bez ohľadu na to, či došlo k zmene v podkladoch pre rozhodnutie, nie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Krajský súd neodôvodnil, prečo v prípade, keď po zrušení v poradí prvého rozhodnutia žalovaného nedošlo zo strany žalovaného k dopĺňaniu podkladov pre rozhodnutie, absencia výzvy žalobcovi, aby sa vyjadril k podkladom je takým procesným pochybením, ktoré môže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ani to, prečo sa odklonil od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri posudzovaní tejto otázky.

Vo vzťahu k druhému žalobnému dôvodu krajský súd uviedol, že je dôvodný. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný nerešpektoval záväzný právny názor vyjadrený v zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu, ktorý bol potvrdený rozhodnutím odvolacieho súdu. Krajský súd poukázal na záver uvedený vzrušujúcom rozhodnutí, že žalobcove postavenie nenapĺňa podmienky pre priznanie statusu prevádzkovateľa retransmisie podľa ustanovenia § 3 písm. f/ zákona o vysielaní a retransmisii. Žalobca neposkytuje službu Magio Sat vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť. Poskytovanie tejto služby preto nenapĺňa znaky retransmisie podľa zákona o retransmisii, a preto ani konanie žalobcu podľa názoru súdu nie je možné právne kvalifikovať ako postavenie prevádzkovateľa

retransmisie.

Krajský súd podľa žalovaného následne uviedol všeobecné tézy týkajúce sa viazanosti správneho orgánu, resp. krajského súdu zrušujúcim rozsudkom druhostupňového súdu, poukázal na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžp 9/2012, podľa ktorých len pri určitej zmene skutkového stavu, z ktorého odvolací súd vychádzal, sa v ďalšom konaní viazanosť právnym názorom nemusí uplatniť, osobitne ak sa ukáže potreba aplikovať na zmenený skutkový stav iné hmotnoprávne predpisy a uviedol, že žalovaný nepostupoval v súlade s § 250j ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s argumentáciou žalovaného. Žalovaný zotrváva na svojej argumentácii, že tvrdenie o vade konania v súvislosti s nerešpektovaním právneho názoru krajského súdu nie je možné akceptovať. Vzhľadom na obsah prvého rozhodnutia krajského súdu treba závery krajského súdu, že služba Magio Sat nie je retransmisiou a žalobca nie je prevádzkovateľom retransmisie, vnímať tak, že v dôsledku nedostatočného vysporiadania sa s argumentáciou žalobcu v zrušenom rozhodnutí a vzhľadom na námietky a tvrdenia žalobcu, by pri nezmenenom odôvodnení a vysporiadaní sa s dôkazmi predloženými žalobcom, bolo nevyhnutné dospieť k záveru, že ním poskytovaná služba nie je retransmisiou a on nie je prevádzkovateľom retransmisie. Žalovaný preto v napadnutom rozhodnutí žalovaného z roku 2013 doplnil dôvody, pre ktoré dospel k záveru, že činnosť žalobcu pri poskytovaní služby Magio Sat je poskytovaním retransmisie ako obsahovej služby, podrobnejšie sa zaoberal technickým a zmluvným zabezpečením poskytovania služby Magio Sat a v tejto súvislosti priblížil aj relevantnú judikatúru, z ktorej pri formulovaní svojich záverov vychádzal.

Krajský súd podľa žalovaného vo svojom rozhodnutí absolútne neposudzoval, ako sa od prvého rozhodnutia krajského súdu vyvíjala judikatúra v obdobných veciach. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Nejvyššího správného soudu Českej republiky, sp. zn. 2Afs 216/2004, ďalej na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sž 10/2013, sp. zn. 3Sž 9/2012 a sp. zn. 2Sž 7/2012 a skonštatoval, že z uvedeného je zrejmé, že žalovaný pri opätovnom rozhodovaní vo veci nemôže opomenúť judikatúru, ktorá medzitým mohla byť prijatá. Uplatňovanie princípu viazanosti právnym názorom preskúmajúceho súdu izolovane od vývoja judikatúry v obdobných prípadoch by viedlo k absurdným záverom, kedy skutkovo obdobné veci by museli byť posúdené právne rôzne, a to len z dôvodu, že orgán aplikujúci právo by nemohol zohľadniť vývoj, ktorý medzitým nastal.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení k žalobe poukázal na judikatúru v obdobných veciach a rozhodoval v súlade s týmito závermi. Krajský súd sa však s argumentáciou žalovaného v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu nevysporiadal. Žalovaný je krajským súdom zaviazaný k určitému posúdeniu skutkového stavu, ktoré je odlišné od toho, ku ktorému opakovane v obdobných prípadoch dospel Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky. Ako je uvedené aj vo vyjadrení k žalobe, po vydaní zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu nastali zmeny oproti stavu, ktorý bol pri vydaní zrušeného rozhodnutia žalovaného. Po vydaní zrušeného rozhodnutia žalovaného krajský súd rozsudkom vo veci sp. zn. 3S 298/2010 zamietol žalobu voči rozhodnutiu žalovaného č. RL/36/2010, v ktorom rozhodol žalovaný o skutkovo obdobnom prípade a formuloval v ňom zásadné závery aplikovateľné aj na preskúmaný skutkový stav.

Z uvedených záverov krajského súdu je zrejmé, že postavenie spoločnosti Magyar Telecom vo vzťahu k žalobcovi a vysielaťom, ktoré je zásadné v argumentácii žalobcu, je irelevantné, podstatný je vzťah ku koncovému užívateľovi. Tieto závery krajského súdu vyjadrené v rozhodnutí vo veci sp. zn. 3S 298/2010 boli následne potvrdené ako jednoznačne správne rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžo 30/2012. Obdobné závery, aké boli prijaté v rozhodnutí krajského súdu vo veci sp. zn. 3S 298/2010 a potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžo 30/2012, boli vyjadrené aj v rozhodnutí vo veci 6Sž 10/2012, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal na skutočnosť, že pre posúdenie, ktorý subjekt je prevádzkovateľom retransmisie, je potrebné sa zamerať na posúdenie činnosti subjektu, ktorý vstupuje do právneho vzťahu upravujúceho poskytovanie služby príjmu programových služieb s koncovými užívateľmi. Na tieto rozhodnutia poukázal žalovaný i v napadnutom rozhodnutí. Tieto závery súdov žalovaný pri svojom opätovnom

rozhodnutí vo veci nemohol opomenúť a musel sa s nimi vysporiadať.

Krajský súd podľa žalovaného vo svojom rozhodnutí konštatoval istý stav, ale absolútne ho neodôvodnil vo vzťahu k skutočnostiam, na ktoré poukazoval žalovaný vo vyjadrení k žalobe, a ktoré boli relevantné pre preskúmaný skutkový stav. Krajský súd si bez ďalšieho osvojil argumentáciu žalobcu a absolútne opomenul reflektovať skutočnosti relevantné pre rozhodnutie žalovaného, na ktoré bolo poukázané v napadnutom rozhodnutí i vo vyjadrení k žalobe. Hoci z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že následná judikatúra v obdobných veciach je relevantná, že správny orgán na ňu musí prihliadať a to aj v prípade, ak dochádza k istému odklonu od prv judikovaného záväzného názoru preskúmajúceho súdu. Krajský súd neskúmal, či vzhľadom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú poukázal žalovaný, neboli závery žalovanej opodstatnené a v tejto súvislosti neuviedol ani žiadne dôvody.

Navyše žalovaný musel zohľadniť aj závery rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-430/09 a C-432/09. Aj závery Súdneho dvora Európskej únie aplikovateľné na predmetný skutkový stav jednoznačne viedli k tomu, že z právneho hľadiska treba posúdiť postavenie žalobcu pri poskytovaní služby Magio Sat ako poskytovanie retransmisie ako obsahovej služby a žalobcu ako poskytovateľa retransmisie cez satelit. Krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že žalovaný sa vysporiadal správne s rozhodnutím vo veci Airfield. Na druhej strane samotné rozhodnutie, ktoré závery vo veci Airfield rešpektovalo, zrušil.

V súvislosti so zmluvou medzi spoločnosťou Magyar Telecom a žalobcom krajský súd uviedol, že táto je v administratívnom spise založená len v anglickom jazyku a krajský súd ju nemohol preskúmať. Je potrebné uviesť, že táto zmluva bola predložená žalobcom v prvom konaní pred krajským súdom, pričom tento nenamietal jej anglické znenie. Vzhľadom na závery krajského súdu vzrušujúcim rozsudku a následne Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku vo veci sp. zn. 5Sžo 38/2012 sa s ňou žalovaný v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal. Nakoľko krajský súd v konaní vo veci sp. zn. 1S 79/2011 túto zmluvu pripustil bez toho, aby sa dožadoval jej prekladu, žalovaný nemal dôvod domnievať sa, že v ďalšom konaní už takýto preklad bude potrebný. Žalobca nenamietal preklad relevantnej časti zmluvy ani nepoukazoval na jej iné časti, ktoré by mali byť relevantné a žalovaný by ich opomenul. Krajský súd tak jednoznačne mohol preskúmať posúdenie obsahu tejto zmluvy, ktoré je uvedené v napadnutom rozhodnutí ako aj argumentáciu uvedenú vo vyjadrení k žalobe. Krajský súd však opätovne svoje závery relevantne nezdôvodnil.

Ako vyplýva zo zápisnice z ústneho pojednávania vykonaného 2. decembra 2014, ktorá tvorí prílohu odvolania, žalovaný na ústnom pojednávaní poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-475/12 UPC DTH Sárll proti Maďarskému regulátorovi elektronických komunikačných služieb. V uvedenom rozhodnutí sú vzhľadom na vyjadrenia žalobcu v správnom konaní a pred súdom relevantné závery týkajúce sa posúdenia služby podmieneného prístupu. Z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-475/12 podľa žalovaného vyplýva, že podmienený prístup je len spôsob pre sprístupnenie vysielania. Prístup závisí od prenosu signálu. Poskytovanie prístupu je závislé na poskytovaní chránenej služby. Súdny dvor Európskej únie v odseku 51 predmetného rozhodnutia jednoznačne uvádza, že v prípade, ak poskytovateľ podmieneného prístupu je súčasne poskytovateľom služby, ktorá je chránená (v tomto prípade je chránené vysielanie programových služieb, ktoré sú zaradené do balíkov programových služieb, ktoré poskytuje žalobca, čo ani on sám nesporeoval), táto služba je jednotná (nemožno oddeľovať chránenú službu, od prvku, ktorý slúži na jej ochranu). Poskytovanie televíznych a rozhlasových služieb je jej hlavným elementom a podmienený prístup je vedľajšia, podporná služba. Z tohto rozhodnutia ďalej vyplýva, že poukazovanie žalobcu na zákon č. 646/2005 Z. z., ktorým bola transponovaná smernica 98/84/EHS, je irelevantné. Smernica č. 98/84/EHS slúži na aproximáciu právnej úpravy členských štátov, ktorá sa týka nezákonných zariadení, ktoré umožňujú neautorizovaný prístup k chráneným službám. To znamená, že nemá vplyv na klasifikáciu služby samotnej.

Závery Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-475/12 sú evidentne rozdielne od tých, ktoré prijal krajský súd vo veci 1S 79/2011. Krajský súd považoval skutočnosť, že žalobca poskytuje aj službu

podmieneného prístupu (resp. že prístup k programovým službám šíreným cez satelit je podmienený) za dôvod, prečo nemalo ísť o retransmisiu programových služieb. Z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-475/12 však vyplýva, že v takýchto prípadoch je služba podmieneného prístupu len subsidiárna. Recipienti (koncoví užívatelia) si objednávajú službu vzhľadom na ponuku programových služieb nie typ kódovania, ktorý používa jej poskytovateľ. Aj vzhľadom na uvedené bolo podľa žalovaného úlohou krajského súdu posúdiť, či závery žalovaného uvedené v napadnutom rozhodnutí nie sú vzhľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax súdov opodstatnené a nie len formalistický porovnať, či sa záver v zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu zhoduje so záverom v napadnutom rozhodnutí.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že krajský súd v zásadných otázkach opomenul uviesť relevantnú argumentáciu, nevysporiadal sa s aktuálnou judikatúrou, hoci na ňu žalovaný poukazoval a odignoroval svoju povinnosť riadne odôvodniť svoje závery.

Žalovaný Ďalej uviedol, že vadou trpí aj výrok rozhodnutia krajského súdu. Krajský súd vo výroku uviedol, že napadnuté rozhodnutie zrušuje podľa § 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. V § 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je uvedených päť dôvodov, pre ktoré preskúmavajúci súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu. Z výroku rozhodnutia krajského súdu tak vyplýva, že napadnuté rozhodnutie a konanie žalobcu trpelo všetkými vadami označenými v § 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd sa však v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal so všetkými skutočnosťami uvádzanými v § 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a v podstate odôvodnil (aj keď nedostatočne) len vadu podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia). Žalovanému tak nie je zrejmé, v čom spočíva naplnenie žalobných dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ až písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku ani to, ako má v ďalšom konaní postupovať, aby sa týchto údajných pochybení vyvaroval. Opätovne tak je potrebné konštatovať, že krajský súd svoje závery neodôvodnil.

Vyššie vymenované vady odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vedú k podozreniu z jeho arbitrárnosti a logicky aj nepreskúmateľnosti. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má takéto pochybenie za následok zrušenie prvostupňového rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf 207/2010 a sp. zn. 6Sžo 152/2010.

Nad rámec vyššie uvedeného žalovaný poukazuje na rozpor medzi ústnym odôvodnením rozhodnutia krajského súdu pri jeho vyhlásení 9. decembra 2014 a písomným odôvodnením. Na ústnom odôvodnení predsedníčka senátu krajského súdu uviedla, že dôvody žaloby, v ktorých je poukázané na zásah do procesných práv žalobcu a na nerešpektovanie právneho názoru súdu, nie sú opodstatnené. Predsedníčka senátu uviedla, že žalovaný nezasiahol do procesných práv žalobcu a postupoval v súlade so záväzným právnym názorom krajského súdu uvedeným v prvom rozhodnutí krajského súdu, akurát mal nesprávne právne vec posúdiť. V písomnom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu sú však uvedené presne opačné závery. Tento postup je pre žalovaného nepochopiteľný.

V posudzovanom prípade sa krajský súd podľa žalovaného vôbec nevyjadril k právnym záverom uvádzaným v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení k žalobe, neuviedol svoj názor na problematiku. Krajský súd len stroho konštatoval, že žalovaný nerešpektoval predchádzajúci právny názor vyjadrený v prvom rozhodnutí krajského súdu, a že žalovaný zasiahol do procesných práv žalobcu. V dôsledku uvedených záverov dospel krajský súd k nesprávnemu právnemu záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nezákonné. Ako však vyplýva z vyššie uvedeného, žalovaný aj s prihliadnutím na existujúcu rozhodovaciu prax rešpektoval procesné práva žalobcu v správnom konaní a zároveň nepostupoval v rozpore s § 250j ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku. Závery krajského súdu sú nie len neodôvodnené, ale aj nesprávne.

Nesprávne posúdenie uplatnil krajský súd aj vo vzťahu k posúdeniu zmluvy medzi spoločnosťou Slovák Telekom a Magyar Telecom. Z argumentácie krajského súdu vyplýva, že túto zmluvu poňal ako dôkaz,

ktorým žalovaný preukazoval správnosť svojich tvrdení. Toto posúdenie uvedenej zmluvy však nie je správne. Išlo o zmluvu, ktorú predložil žalobca práve na podporu svojich tvrdení. Žalovaný sa s ňou v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a dospel k záveru, že ani jej obsah nevyklučuje kvalifikáciu žalobcu ako prevádzkovateľa retransmisie, práve naopak, túto kvalifikáciu táto zmluva len potvrdzovala. Nebol žiadny relevantný dôvod, prečo by krajský súd nemohol na jej obsah prihliadnuť, najmä ak jej relevantná časť bola preložená v samotnom napadnutom rozhodnutí.

V súvislosti s kvalifikáciou služby Magio Sat ako retransmisie a postavenia žalobcu ako prevádzkovateľa retransmisie žalovaný poukazuje na obsah napadnutého rozhodnutia a vyjadrenia k žalobe. Z definície retransmisie podľa § 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z. je zrejmé, že je technologicky neutrálna, nerozlišuje medzi jednotlivými technickými riešeniami (medzi jednotlivými elektronickými komunikačnými sieťami). O retransmisiu pôjde vtedy, ak je vykonávaný príjem a súčasný, úplný a nezmenený prenos pôvodného vysielania (resp. jeho podstatnej časti), uskutočnený elektronickou komunikačnou sieťou. Z tejto definície je zrejmé, že retransmisia definovaná z technického hľadiska (§ 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z.) nie je podmienená vykonávaním činnosti príjmu a súčasného úplného a nezmeneného prenosu pôvodného vysielania vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Podmienka konania vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na vlastný účet je stanovená vo vzťahu k poskytovaniu retransmisie ako obsahovej služby, teda vo vzťahu k zostavovaniu ponuky programových služieb, ku ktorým je koncovým užívateľom umožnený prístup.

Retransmisia má byť poskytovaná vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť vo vzťahu ku koncovému užívateľovi. Preto je irelevantné, ktoré subjekty robia pri zabezpečení distribúcie programových balíkov koncovým užívateľom jednotlivé úkony a na akých zmluvných základoch, podstatné je posúdiť, ktorý subjekt vstupuje do zmluvných vzťahov upravujúcich príjem týchto programových balíkov, resp. individuálnych programových služieb s koncovými užívateľmi. Retransmisiou nie je služba poskytovaná medzi podnikmi (veľkoobchodné zmluvy), ale služba poskytovaná koncovým užívateľom. Preto je irelevantné, či žalobca vystupuje pri zabezpečení rôznych vzťahov smerujúcich k poskytovaniu programových balíkov koncovým užívateľom vo vzťahu k ďalším subjektom vo vlastnom mene, na vlastný účet a vlastnú zodpovednosť, keďže vzťahy s ostatnými podnikajúcimi subjektmi nie sú retransmisiou. Otázku poskytovania služby vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť je vzhľadom na legálne vymedzenie pojmu prevádzkovateľ retransmisie relevantné posudzovať len vo vzťahu ku koncovým užívateľom, k čomu dospel opakovane aj Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Ak je žalobca tým subjektom, ktorý vo vzťahu ku koncovým užívateľom vystupuje ako poskytovateľ obsahovej služby retransmisie, teda ako subjekt, ktorý zabezpečí recipientom prístup k balíkom programových služieb, ktorých obsah, zostavuje sám (vo vlastnom mene a na vlastný účet), je prevádzkovateľom retransmisie. V správnom konaní to bolo jednoznačne preukázané (a nepopieral to ani žalobca), že toto postavenie vo vzťahu ku koncovým užívateľom mal práve žalobca.

Zo zmluvy o spolupráci medzi žalobcom a spoločnosťou Magyar Telekom je jednoznačne zrejмый význam postavenia žalobcu pri kreovaní obsahu poskytovaného koncovým užívateľom pod obchodným názvom Magio Sat. Podľa jednotlivých ustanovení zmluvy o spolupráci žalobca má rozhodné slovo pri zostavovaní obsahu balíkov programových služieb. Ako je uvedené aj v napadnutom rozhodnutí, viaceré programové služby sú prijímané zo satelitov ASTRA, poprípade Hotbird. Keďže žalobca poskytuje v rámci služby Magio Sat podmienený prístup k programovým službám šíreným zo satelitu Amos 2 a 3, spoločnosť Magyar Telekom logicky musí signál programových služieb z iných satelitov prijať a po vykonaní nevyhnutných technických úkonov ďalej šíriť na satelity Amos (uvedené vyplýva aj z nákresu činnosti spoločnosti Magyar Telekom uvedeného na strane 54 zmluvy o spolupráci). Z uvedeného vyplýva, že po technickej stránke spoločnosť Magyar Telekom prijíma pôvodné vysielanie určené na príjem verejnosťou šírené rôznymi satelitmi a následne ho ďalej šíri na satelity Amos, a to za účelom splnenia zmluvných podmienok medzi spoločnosťou Magyar Telekom a žalobcom. Rozsah programových služieb, ktoré spoločnosť Magyar Telekom šíri na satelit Amos 2 a 3 (a ktoré sú relevantné pre poskytovanie ďalších služieb žalobcu), nie je výsledkom svojvoľnej (žalobcom

nepodmienenej) činnosti spoločnosti Magyar Telekom alebo vysielateľov, ktorých programové služby sú šírené, ale je výsledkom činnosti žalobcu, ktorý na základe vyššie zmienených dojednaní ovplyvňuje, ktoré programové služby má spoločnosť Magyar Telekom distribuovať, ide teda o realizovanie vôle žalobcu.

Zo zmluvy o spolupráci je zrejmé, že výber programových služieb, ktorých signál spoločnosť Magyar Telekom distribuuje, a ktoré sú zaradené v ponuke žalobcu, nie je náhodný. Spoločnosť Magyar Telekom vstupuje do zmluvných dojednaní s pôvodnými vysielateľmi za účelom plnenia zmluvného záväzku, ktorý má voči žalobcovi. Tieto závery uvedené v napadnutom rozhodnutí nespochybnil ani žalobca. Postavenie spoločnosti Magyar Telekom je postavením subjektu, ktorý sa podieľa na technickom zabezpečení poskytovanej služby, čo je plne v súlade s definíciou prevádzkovateľa retransmisie.

V súvislosti s rozhodnutím vo veci Airfield žalovaný poukázal na odseky 45 až 47 tohto rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že v prípade služby obdobnej tej, ktorú poskytuje žalobca, dochádza k príjmu a k súčasnému, úplnému a nezmenenému prenosu pôvodného vysielania. Súdny dvor Európskej únie v uvedenej časti rozhodnutia poukazuje na skutočnosť, že šírenie programových služieb sa nevykonáva len cez satelit, v čoho dôsledku satelitný prenos je len doplnkom k iným prenosom s cieľom rozšíriť okruh recipientov, a že tento prenos je súčasný, a že zásahy satelitných operátorov neovplyvňujú obsah vysielania alebo časové zaradovanie programov. Uvedené skutočnosti úplne presne zapadajú do definície retransmisie podľa § 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Ak sa teda žalobca stotožnil s postavením spoločnosti v konaní pred Súdny dvorom Európskej únie, stotožnil sa aj so skutočnosťami uvádzanými v odsekoch 45 až 47. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, krajský súd konštatoval, že žalovaný sa správne vysporiadal s rozhodnutím vo veci Airfield a jeho aplikáciou na preskúmaný prípad. To ale znamená, že krajský súd potvrdil záver, že činnosť žalobcu zodpovedá tomu, čo je opísané v odsekoch 45 až 47 rozhodnutia vo veci Airfield a teda, že je retransmisiou. Nie je tak vôbec zrejmé, prečo vzhľadom na význam európskej judikatúry nezohľadnil tieto skutočnosti pri svojom rozhodovaní.

Ďalej žalovaný uviedol, že hoci hlavnou otázkou vo veci Airfield bola otázka autorských práv, Súdny dvor Európskej únie uviedol aj závery významné pre predmetné správne konanie. Tieto závery vyplývajú z odsekov 37, 38, 80 a 81.

V odseku 37 Súdny dvor Európskej únie podľa žalovaného priblížil vyjadrenie organizácie spravujúcej autorské práva v Belgicku, ktorá uviedla, že je potrebné odlíšiť poskytovateľa balíkov programových služieb cez satelit od vysielateľa, nakoľko činnosť poskytovateľa balíkov programových služieb cez satelit spočíva v zostavovaní balíkov programových služieb a nie vo vysielaní programov. V odseku 38 Súdny dvor Európskej únie tento argument označil za absolútny základ daného sporu a následne sa k tomuto argumentu vyjadril v odsekoch 80 a 81.

V odsekoch 80 a 81 Súdny dvor Európskej únie podľa žalovaného poukázal na to, že zásah zostavovateľa balíkov programových služieb má charakter poskytovania samostatnej (od vysielania nezávislej) služby vykonávanej s cieľom vytvorenia zisku (predplátne za príjem služby je hradené zostavovateľovi balíkov programových služieb a nie vysielateľovi). Tento poplatok nie je hradený za poskytovanie technických služieb, ale za prístup k programovým službám. Súdny dvor Európskej únie ďalej zdôrazňuje, že poskytovateľ balíkov programových služieb cez satelit umožňuje svojim predpláťiteľom prístup k viacerým programovým službám, ktoré zostavuje do balíkov programových služieb, čím vytvára nový audiovizuálny produkt, o ktorého obsahu rozhoduje on sám.

Táto autonómna činnosť popísaná Súdny dvorom Európskej únie, tento nový audiovizuálny produkt, resp. činnosť spočívajúca v jeho zostavovaní a poskytovaní je v § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o digitálnom vysielaní označená pojmom retransmisia ako obsahová služba a subjekt, ktorý ju vykonáva, je v § 3 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. označený pojmom prevádzkovateľ retransmisie. Z uvedeného vyplýva, že závery Súdny dvor Európskej únie nevyvracajú, ale potvrdzujú závery žalovaného, keď

označil žalobcu v súvislosti so službou Magio Sat za poskytovateľa satelitnej retransmisie,

Z uvedeného rozhodnutia podľa žalovaného tiež vyplýva, že skutočnosť, že žalobca poskytuje službu kódovania vysielania vysielateľom, neznamená, že zároveň neposkytuje novú službu (retransmisiu) koncovým užívateľom. Tento záver bol následne potvrdený a ďalej rozvedený vo vyššie priblíženom rozhodnutí vo veci C-475/12. Krajský súd však ani na tieto závery vyjadrené v rozhodnutiach Súdny dvor Európskej únie, na ktoré bol zároveň aj upozornený žalovaným, a s ktorými sa v prípade rozhodnutia vo veci Airfield aj stotožnil, pri svojom rozhodovaní nezohľadnil a ani sa s nimi vôbec nevysporiadal.

Žalovaný na základe predložených zmlúv s vysielateľmi poukázal na ďalšiu skutočnosť, a to, že z textu predložených dokumentov označených ako Zhrnutie zmluvných podmienok vyplývalo, že žalobca bol povinný uhrádzať pôvodným vysielateľom platby (hoci časť predložených dokumentov upravujúca platobné podmienky nebola žalovanému žalobcom z dôvodu obchodného tajomstva sprístupnená) za to, že ich programové služby zaraďuje do balíkov programových služieb poskytovaných v rámci služby Magio Sat. Z uvedeného vyplýva, že žalobca platí pôvodným vysielateľom za právo dohodnutým spôsobom (zaraďovanie programových služieb do balíkov a ich sprístupňovanie predplatiteľom) používať ich vysielanie. Predložené dokumenty nenasvedčujú tomu, že by pôvodní vysielatelia programových služieb platili žalobcovi za poskytovanie služby podmieneného prístupu (za kódovanie ich vysielania). Z predložených dokumentov vyplýva, že kódovanie je vykonávané v záujme žalobcu, aby mohol poskytovať služby satelitnej retransmisie koncovým užívateľom.

Žalovaný poukázal na ďalšiu skutočnosť a to, že z predložených dokladov tiež vyplýva, že podmienky poskytovania služby prístupu k vysielaniu programových služieb sú pri rôznych typoch elektronických komunikačných sietí a zariadení rovnaké, čo odôvodňuje rovnaký prístup k ich regulácii.

Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal s definičnými kritériami retransmisie, prevádzkovateľa retransmisie, ako aj obsahovej služby, pričom dospel k odôvodnenému záveru, že poskytovateľom retransmisie cez satelit ako obsahovej služby je žalobca. Z dokumentov a skutočností priblížených v odôvodnení rozhodnutia žalovaného jednoznačne vyplývalo, že žalobca vystupuje vo vzťahu ku koncovým užívateľom nie len ako subjekt, ktorý dekóduje službu, ktorú si objednali, ale aj ako subjekt, ktorý ovplyvňuje (zostavuje) obsah balíkov programových služieb a umožňuje k nim prístup koncovým užívateľom. Z marketingových snáh žalobcu, no najmä zo samotnej podstaty služby Magio Sat je evidentné, že jej významným atribútom je sprístupňovanie vysielania programových služieb koncovým užívateľom. Atraktivnosť služby žalobcu je podmienená atraktivnosťou ponuky programových služieb. Využívanie systému podmieneného prístupu je nevyhnutné pre ochranu autorských práv a s nimi súvisiacich práv, nemožno však tvrdiť, že je to jediná služba, ani že je hlavnou službou v rámci služby Magio Sat poskytovanou koncovým užívateľom.

Činnosť spoločnosti Magyar Telekom je podľa žalovaného potrebné označiť za službu poskytovanú žalobcovi, resp. vysielateľom, nie však koncovým užívateľom. Koncoví užívatelia za účelom prijímania služby Magio Sat vstupujú do zmluvného vzťahu výhradne so žalobcom.

Na záver žalovaný uviedol, že stav, ktorý svojím rozhodnutím vytvára krajský súd, deformuje trh služieb spočívajúcich v poskytovaní prístupu k programovým službám, vytvára na ňom nerovné podnikateľské prostredie zvyhodňujúce niektoré technické riešenia na úkor iných a porušuje princíp technologickej neutrality, ktorý sa uplatňuje pri regulácii obsahových služieb. Technologická neutralita regulácie znamená, že subjekty, ktoré svojou činnosťou naplnia definíciu retransmisie a prevádzkovateľa retransmisie, spadajú pod reguláciu podľa zákona č. 308/2000 Z. z., bez ohľadu na to aké technické prostriedky využívajú pri vykonávaní retransmisie, aké ďalšie činnosti vykonávajú a podľa akých ďalších zákonov sú regulované.

Retransmisia poskytovaná ktorýmkoľvek technickým spôsobom prináša koncovému užívateľovi rovnaký úžitok, uspokojuje jeho rovnaké potreby (prináša mu programové služby obsahujúce spravodajské programy, dokumentárne programy, programy pre deti atď.). To znamená, že retransmisia poskytovaná rôznymi technickými spôsobmi predstavuje zastupiteľnú službu, preto je odôvodnený

technologicky neutrálny prístup pri regulácii retransmisie.

Žalovaný na záver uviedol, že je toho názoru, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona. Ďalej sa domnieva, že rozhodnutie žalovaného má všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku, a že žalobca nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie žalovaného a jeho postup je v súlade so zákonom.

III.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca listom z 19. mája 2015 a navrhol odvolaciemu súdu aby rozhodnutie krajského súdu v plnom rozsahu potvrdil.

Žalovaný na úvod vyjadrenia zrekapituloval priebeh doterajšieho konania a ďalej uviedol, že žalovaný prezentuje názor, že rozhodnutie žalovaného vychádza z ustanovenia § 64 ods. 7 zákona o vysielaní, t. j. bolo vydané včasne a v trojmesačnej lehote po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom, t. j. po právoplatnosti potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. V podanom odvolaní vychádza žalovaný z predpokladu, že krajský súd takýto postoj bezvýhradne akceptoval. S týmto záverom sa nie je možné podľa žalobcu stotožniť. Považuje ho za skreslený a mylne interpretujúci záver krajského súdu v tejto otázke.

Krajský súd podľa žalobcu výslovne uviedol, že sa stotožňuje s vyjadrením žalovaného, že rozhodnutie bolo vydané v stanovenej šesťmesačnej lehote, a že zastáva názor v súlade s ustanovením § 64 ods. 4 zákona o vysielaní, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v šesťmesačnej zákonnej lehote.

Z tohto zdôvodnenia krajského súdu je podľa žalobcu možné jasne vyvodit' nazeranie krajského súdu na plynutie času v súvislosti na povinnosť žalovaného prijať včasné rozhodnutie vo veci v prípade, ak bolo predchádzajúce rozhodnutie žalovaného zrušené a vec vrátená odvolacím súdom na ďalšie konanie. Žalovaný síce neaprobval námietku žalobcu o tom, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané po uplynutí zákonnej šesťmesačnej lehoty v zmysle § 64 ods. 4 zákona o vysielaní, avšak súčasne nepripustil výklad žalovaného o plynutí novej trojmesačnej lehoty v súlade s § 64 ods. 7 zákona o vysielaní.

Takéto rozhodnutie ako aj zdôvodnenie považuje žalobca za správne, súladné a vychádzajúce zo znenia zákona o vysielaní. Je logické, s ohľadom na jeho sekundárne účinky - núti žalovaného k procesnej aktivite v správnom konaní a najmä náležitému a včasnému rozhodnutiu vo veci. Osobitne to platí v tomto konaní kedy žalovaný nenáležite blokuje prijatie konečného rozhodnutia tým, že cielene a úmyselne nerešpektuje záväzný právny názor krajského súdu, ktorý si osvojil aj odvolací súd.

Ďalej žalobca uviedol, že žalovaný poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne zdôvodnené a nesprávne, najmä preto, že žalobca mal priestor vyjadriť sa ku všetkým podkladom rozhodnutia žalovaného, bol o nich informovaný a vyjadril sa k nim. Prenesene možno konštatovať, že ak žalovaný postupoval v súlade s namietanými ustanoveniami Správneho poriadku už počas prvého správneho konania, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie žalovaného z roku 2011 a následne po vrátení veci na ďalšie správne konanie nedošlo k zmene skutočností, je účel predmetných ustanovení Správneho poriadku naplnený, aj keď účastník správneho konania nie je opakovane vyzývaný vyjadriť sa ku skutočnostiam, ku ktorým sa už vyjadroval.

S takouto interpretáciou postupu žalovaného sa žalobca nestotožnil, pretože sa nezakladá na pravde. Samotný žalovaný vo svojom rozhodnutí z roku 2013 poukazuje na to, že doplnil dokazovanie, posúdil postavenie spoločnosti Magyar Telekom, zväžil vývoj judikatúry v podobných veciach atď. - t. j. doplnil a opätovne vyhodnocoval skutočnosti rozhodné pre jeho závery prijaté v rozhodnutí žalovaného z roku 2013. Povinnosť žalovaného postupovať podľa § 3 resp. § 33 ods. 2 Správneho poriadku platí o to viac,

že sa žalovaný odchyľil od právneho názoru krajského súdu, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a už len z tohto samotného dôvodu bol povinný opätovne postupovať k správnom konaní v úzkej súčinnosti s účastníkom konania, informovať ho nových podkladoch rozhodnutia a o tom ako na vec nazerá napriek záväznému názoru krajského súdu o tom, že žalobca nie je prevádzkovateľom retransmisie a služba Magio Sat nie je službou retransmisie.

Žalovaný v novom správnom konaní vychádzal z iných skutočností (podkladov) a preto bolo dôvodné, aby postupoval opätovne podľa ustanovení Správneho poriadku najmä § 3 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku a poskytol žalobcovi možnosť vyjadriť sa k doplneným podkladom rozhodnutia. Argumentácia žalovaného o nezmenených skutočnostiach v právnom štáte neobstoí. Žalobca nemal možnosť zistiť, ako sa žalovaný pozerá na otázku záväzného právneho názoru krajského súdu či na spor Airfield alebo postavenie spoločnosti Magyar Telekom, nemal teda možnosť sa k týmto úvahám vyjadriť. Žalobca bol ukrátený o možnosť predložiť prípadne iné dôkazy, vyjadrenia či podklady, a tým zvrátiť prípadný nepriaznivý dôsledok.

Podľa žalobcu je rozhodnutie krajského súdu z roku 2014 v tomto smere jasné a postačujúce pre zdôvodnenie prijatého záveru o nezákonnosti rozhodovania z dôvodu porušenia procesných pravidiel žalovaným.

Žalobca ďalej uviedol, že výklad žalovaného, podľa ktorého vzhľadom na obsah rozhodnutia krajského súdu z roku 2012, ako aj závery potvrdzujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky treba vykladať tak, že služba Magio Sat nie je retransmisiou, a že žalobca nie je prevádzkovateľom retransmisie len v dôsledku nedostatkov predchádzajúceho rozhodnutia žalovaného z roku 2011, ktoré boli napravené prijatím nového rozhodnutia žalovaného z roku 2013 je neakceptovateľný, formalistický a účelový.

Žalovaný akcentuje povinnosť krajského súdu posudzujúceho zákonnosť rozhodnutia žalovaného zobrať v úvahu novšiu judikatúru. K týmto novším rozhodnutiam žalobca uviedol, že ani jedno z týchto rozhodnutí nemá zásadný dopad na rozhodnutie vo veci samej a v žiadnom prípade nepopiera a nereviduje záver o tom, že služba Magio Sat nie je retransmisiou a postavenie žalobcu nenapĺňa znaky prevádzkovateľa retransmisie.

Žalovaný podľa žalobcu opiera svoje tvrdenia uvedené v rozhodnutí žalovaného z roku 2013 o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci Towercom, t. j. poskytovateľa, ktorý bol v roku 2011 poskytovateľom služby Skylink, ktorá sa zo zákaznickeho pohľadu zásadne neodlišuje od služby Magio Sat. Zo skutočností uvedených v rozhodnutí vo veci Towercom je ale zrejmé, že situácia v prípade spoločnosti Towercom bola rozdielna od situácie, na ktorú sa odvoláva žalobca. Je evidentné, že v prípade spoločnosti Towercom bola definícia prevádzkovateľa retransmisie splnená, nakoľko spoločnosť Towercom sama prijímala signál od vysielateľov programových služieb a sama aj vykonávala uplink týchto služieb (na zmluvnom základe) na satelit (prijem a následný prenos na satelit) a tvorila obsah samotnej služby (tvorba balíčkov). Spoločnosť Towercom tak na rozdiel od žalobcu naplnila definičné znaky retransmisie, prevádzkovateľa retransmisie podľa zákona o vysielaní a obsahovej služby (§ 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní).

Podľa žalobcu rozhodnutie vo veci Towercom nie je možné aplikovať na situáciu v prípade služby Magio Sat, ktorej zmluvné zabezpečenia a najmä postavenie spoločnosti Magyar Telekom je diametrálne odlišné od postavenia len výlučne technického zabezpečovateľa satelitnej platformy.

Žalobca ďalej uviedol, že tak rozhodnutie vo veci Towercom ako aj potvrdzujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky boli prijaté tým istým senátom a vyhlásené v ten istý deň (28. marca 2012). Tvrdenie žalovaného o tom, že sa jedná o novšie rozhodnutie je v tomto smere pochybné a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky muselo byť známe prečo v týchto prípadoch postupoval rozdielne.

Ďalej žalobca uviedol, že Súdny dvor európskej únie vo veci Airfield aplikoval ustanovenia smernice 93/83/ES a zisťoval či sa pri skutkovom a zmluvnom základe, ktorý spočíval v poskytovaní služby spoločnosťou Airfield jedná o satelitné vysielanie pre verejnosť podľa článku 1 ods. 2 písm. a/ až písm. c/ smernice a túto predbežnú otázku v tomto konaní uzavrel tak, že sa jedná o jediné satelitné vysielanie pre verejnosť, teda ide o primárnu transmisiu (vysielanie) a nie následný prenos (retransmisiu) vysielania.

Rozhodnutím vo veci Airfield žalobca poukázal na skutočnosť, že procesno-technický základ vo veci Airfield je rovnaký ako v prípade služby, ktorú poskytuje žalobca bez ohľadu na skutočnosť, že vo veci Airfield sa primárne riešila otázka týkajúca sa autorských práv. Vzťahy detailne popísané v bodoch č. 11 až 27 rozhodnutia Airfield sú identické so vzťahom, ktorý bol založený zmluvou o spolupráci medzi žalobcom a spoločnosťou Magyar Telekom. V prípade služby Magio Sat súhlas vysielateľa na podnájom kapacity satelitnej družice zabezpečuje priamo spoločnosť Magyar Telekom, ktorá následne vysielanie uplinkuje priamo na satelitnú družicu a navyše je súčasne zodpovedná za vysporiadanie práv k uplinkovanej programovej službe. Nie je to teda žalobca ako poskytovateľ služby Magio Sat, ktorý je povinný zabezpečiť súhlas s distribúciou programovej služby na satelit. Tu tkvie podľa žalobcu zásadný rozdiel v postavení prevádzkovateľa retransmisie v súlade so zákonom o vysielaní, ktorý všetky úkony realizuje vo vlastnom mene, na vlastný účet a zodpovednosť na rozdiel od postavenia žalobcu, ktorý časť týchto úkonov prenechal na svojho partnera (spoločnosť Magyar Telekom) a to nie formou „bežnej subdodávky“, za ktorú by v konečnom dôsledku zodpovedal žalobca, ale ako primárnu úlohu a zodpovednosť Magyar Telekom voči jednotlivým vysielateľom.

Práve skutočnosť, že Magyar Telekom zabezpečuje rozšírenie distribučných možností vybraných vysielateľov, ktorého obsah sa určuje v spolupráci so žalobcom a skutočnosť, že Magyar Telekom má záväzok voči vysielateľom uplinkovať vysielanie na satelit dokazuje rovnaký skutkový záver ako v prípade Airfield, a to že ide o jediné vysielanie. Z rozhodnutia Airfield je možné vo vzťahu k službe Magio Sat vyvodit' len jediný záver o tom, že služba Magio Sat je popri službe podmieneného prístupu aj novým audiovizuálnym produktom - obsahovou službou - má teda zmiešaný, hybridný charakter. Avšak aj tu platí, že hoci služba retransmisie je vždy obsahovou službou, nie každá obsahová služba je považovaná za službu retransmisie.

Ďalej žalobca uviedol, že rozhodnutie vo veci UPC sa nevzťahuje k posúdeniu charakteru služby Magio Sat ako služby retransmisie. Uvedené rozhodnutie Súdneho dvora európskej únie ustanovuje záver, že poskytnutie podmieneného prístupu je technickým opatrením, ktoré slúži na ochranu inej (chránenej) služby, spravidla vysielania, na ktoré je potrebné nahliadať v jednote s hlavnou - chránenou obsahovou službou (vysielaním). Takýto záver neznamená, že hlavná (obsahová) služba musí byť nevyhnutne poskytovaná ako služba retransmisie. V konečnom ohľade sa môže jednať o akýkoľvek iný typ obsahovej služby, ktorá môže byť považovaná za audiovizuálny produkt (obsahovú službu), ale nie za službu retransmisie. Inými slovami povedané podmienený prístup môže zabezpečovať prístup k hlavnej službe, ktorou môže byť služba retransmisie ale aj iná obsahová služba.

Podľa žalobcu je nepochybné, že žalovaný právny záver krajského súdu neakceptoval. V rozhodnutí žalovaného z roku 2013 rozhodol, že žalobca je prevádzkovateľ retransmisie, hoci krajský súd zaujal názor, že postavenie žalobcu nenapĺňa podmienky pre priznanie statusu prevádzkovateľa retransmisie podľa ustanovenia § 3 písm. f/ zákona o vysielaní a retransmisii, a že poskytovanie služby Magio Sat nenapĺňa znaky retransmisie podľa zákona o retransmisii, a preto ani konanie žalobcu podľa názoru krajského súdu nie je možné právne kvalifikovať ako postavenie prevádzkovateľa retransmisie. Oba právne závery sú teda protichodné a nebude ich možné sceliť len vykonaním doplňujúceho dokazovania a novým vyhodnotením dôkazov a podkladov rozhodnutia ako tvrdí žalovaný. Krajský súd správne poukázal na to, že nenastali také právne ani skutkové zmeny, ktoré by odôvodňovali zmenu rozhodnutia a odklon od záväzného právneho názoru nadriadeného orgánu (súdu). Ak teda krajský súd svoj záver založil na tom, že k zmene právneho stavu (normy) neprišlo a rovnako neboli v konaní prezentované nové skutkové zistenia, ani neboli nijako doplnené či zmenené, nemohlo dôjsť k odklonu od právneho

názoru krajského súdu a teda záver o nerešpektovaní právne záväzného názoru žalovaným je správny.

Žalobca súhlasí so žalovaným, že každé súdne rozhodnutie musí byť jasné, zrozumiteľné, presvedčivé najmä preto, aby bolo vykonateľné a nevzbudzovalo pochybnosti o svojich záveroch. Nemôže sa však stotožniť s nazeraním žalovaného na výrok rozhodnutia krajského súdu z roku 2014 o tom, že neuvedenie konkrétneho písmena § 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je takou vadou, ktorá by bránila vykonateľnosti rozhodnutia resp. že by z neho nebolo zrejmé ako má žalovaný ďalej postupovať. Žalobca je toho názoru, že sa jednalo o chybu v písaní, ktorú súd môže dodatočne napraviť. Znenie predmetného rozhodnutia je jasné a myšlienkový postoj krajského súdu presvedčivo popísaný v samotnom rozhodnutí krajského súdu z roku 2014. Nejedná sa o vadu, ktorá by činila rozhodnutie nevykonateľným.

Názor žalovaného, že sa krajský súd nevyjadril k záverom uvádzaným v rozhodnutí žalovaného z roku 2013, nevyjadril svoj názor na posudzovanú vec a len stroho konštatoval, že žalovaný nerešpektoval právny názor krajského súdu v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu právnemu záveru je podľa žalobcu nesprávnou interpretáciou a nazeraním na znenie rozhodnutia krajského súdu z roku 2014. Podľa žalobcu rozhodnutie krajského súdu z roku 2014 jednoznačne a určito pomenúva dôvod, pre ktorý krajský súd dospel k právnemu záveru o tom, že služba Magio Sat nie je službou retransmisie, tak ako vyplýva zo skorších záverov krajského súdu a Najvyššieho súdu slovenskej republiky. Takýto postup považuje žalobca za dostatočný a pre účastníka konania prehľadný a predvídateľný. Nie je účelom rozhodnutia a najmä odôvodnenia opätovne uvádzať účastníkom známe fakty a závery. To rovnako platí aj pre právne závery, ktoré boli obsahom skôr prijatého rozhodnutia, na ktoré novšie rozhodnutie odkazuje.

Žalobca následne uviedol, že žalovaný opakovane a mylne vyhodnotil službu Magio Sat ako službu retransmisie. Zo zákonnej definície pojmu retransmisia je možné vyvodiť, že retransmisia (následný prenos vysielania) spočíva z vykonania viacerých úkonov (príjmu vysielania a prenose pôvodného vysielania programovej služby alebo jej podstatnej časti), teda akýkoľvek z týchto úkonov musí byť realizovaný prevádzkovateľom retransmisie vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na vlastný účet. Pokiaľ niektorý z týchto atribútov nie je splnený čo i len z časti, potom sa nejedná o poskytovanie služby retransmisie ale o inú činnosť, službu - čo je prípad spolupráce žalobcu a spoločnosti Magyar Telekom pri zabezpečovaní príjmu a uplinku signálu televízneho vysielania.

Nie je možné súhlasiť s názorom žalovaného, že podmienka konania vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na vlastný účet je stanovená výlučne vo vzťahu k poskytovaniu retransmisie ako obsahovej služby, teda vo vzťahu k zostavovaniu ponuky programových služieb, ku ktorým je koncovým užívateľom umožnený prístup. Rovnaká podmienka musí byť naplnená aj vo vzťahu k príjmu a následnému prenosu pôvodného vysielania, v opačnom prípade (t. j. aj v prípade žalobcu) nepôjde o retransmisiu. Podmienky konania prevádzkovateľa retransmisie konať vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na vlastný účet musia byť naplnené nie len vo vzťahu ku koncovému užívateľovi ale aj v tých častiach prenosu, ktoré sa upínajú k príjmu, preberaniu a následnému šíreniu signálu obsahovej služby (vysielania) ku koncovému užívateľovi. Nič na tom nebude meniť ani skutočnosť, ak bude niektorá časť prenosu technicky zabezpečená treťou osobou na účet prevádzkovateľa retransmisie. Pokiaľ však tretia osoba koná na vlastný účet, zodpovednosť a vo vlastnom mene potom je rad úkonov, ktoré tvoria retransmisiu narušený a nejedná sa o službu retransmisie. Uvedené ale nebude vylučovať skutočnosť, že sa bude jednať o inú obsahovú službu (audiovizuálny produkt) respektíve hybridnú službu.

Podľa žalobcu žalovaný opomína zásadnú skutočnosť a to fakt, že signál od vysielateľov neprijíma priamo žalobca, ale tretí subjekt (Magyar Telekom), ktorý tak robí vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Tvrdenie a odôvodnenie žalovaného by bolo namieste iba vtedy ak by príjem a súčasný nezmenený prenos pôvodného vysielania programovej služby robil vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť priamo žalobca alebo by to pre žalobcu obstarávala tretia osoba, ktorá by nekonala vo vlastnom mene a nemala priamu zodpovednosť (tzv. subdodávateľský vzťah). V zmysle uzatvorenej

zmluvy zo spoločnosťou Magyar Telekom je práve spoločnosť Magyar Telekom tou zodpovednou osobou, ktorá však koná vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Vzťah založený touto zmluvou nezakladá vzťah subdodávky vo forme technického prístupu na satelit bez ohľadu na pôvod komunikácie uploadovanej na satelit.

Pri tvorbe obsahu balíčkov, ktoré sú poskytované koncovým užívateľom, žalobca poskytuje službu Magio Sat aj ako službu podmieneného prístupu, ktorú v súlade s § 2 písm. a/ zákona č. 646/2005 Z. z. o ochrane niektorých rozhlasových programových služieb a televíznych programových služieb a služieb informačnej spoločnosti a o zmene a doplnení zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov poskytuje ako samostatnú službu podmieneného prístupu k televíznym programovým službám. Obsah poskytovanej služby Magio Sat ako služby podmieneného prístupu je podrobne popísaný vo vyjadrení k začatiu správneho konania, k nemu priložených obchodných podmienkach a tarife na poskytovanie služby Magio Sat. Právna kvalifikácia služby Magio Sat voči koncovým užívateľom neovplyvní právnu kvalifikáciu tejto služby ako služby hybridnej, pozostávajúcej z obsahovej (nie retransmisie) a technickej (podmieneného prístupu) časti.

Rovnako skutočnosť, že žalobca vyberá poplatky od užívateľov služby Magio Sat nemá žiadny dopad na právnu kvalifikáciu služby ako takej. To isté platí aj pre prípad platby odplaty pre vysielateľov. Vyberanie poplatku od koncových užívateľov nie je zakázané. Odplatosť služby nie je taktiež zákonným znakom retransmisie, ktorým by bolo možné poskytovanie služby Magio Sat považovať za retransmisiu s odôvodnením, že ide o obsahovú službu (tvorbu obsahu balíčkov programových služieb). Rovnako poskytovanie služby podmieneného prístupu k obsahovej službe (tvorba balíčkov) nerobí z takejto obsahovej služby retransmisiu.

Žalobca súhlasí so žalovaným vtom, že pri poskytovaní služby retransmisie sa musí uplatňovať princíp technologickej neutrality regulácie a rovnaký prístup k regulácii, avšak nie je možné sa stotožniť tvrdením, že rozhodnutie krajského súdu z roku 2014 vytvára stav nerovnováhy deformujúci trh poskytovania služieb prístupu k programovým službám, vytvára nerovné podnikateľské prostredie zvyhodňujúce niektoré technické riešenia na úkor iných a porušuje princíp technologickej neutrality. Trh, na ktorom pôsobí žalobca pri poskytovaní služby Magio Sat je bezpochyby trhom definovaným širšie ako trh retransmisie a preto ani záver krajského súdu nie je v kolízii s princípom neutrality. K takémuto stavu by prišlo len v prípade, ak by krajský súd nezohľadnil princíp technologickej neutrality pri poskytovaní identických služieb. V predmetnom súdnom konaní sa však nejednalo o službu retransmisie ale o inú obsahovú službu. Keďže sa posudzujú služby dvoch rôznych trhov (dve rozdielne služby) nemôže byť dôsledkom prijatého rozhodnutia deformácia trhu retransmisie, pre ktorý platia iné pravidlá ako pre trh obsahových služieb. Taktiež je potrebné poznamenať, že to bol práve žalovaný, ktorý svojím prístupom trh obsahových služieb a v jeho rámci najmä sub-trh poskytovania satelitných balíčkov deformoval tým, že z jeho regulácie vyňal poskytovateľov služieb z domicilom mimo územia Slovenskej republiky.

Podľa názoru žalobcu krajský súd dostatočne zdôvodnil prijaté závery, ktoré do seba logicky zapadajú a vytvárajú koherentný celok. Krajský súd sa vysporiadal s meritom veci tak, aby žalovaný ďalej vedel ako má postupovať a rozhodnúť. Napadnutému rozhodnutiu krajského súdu z roku 2014 je možné vyčítať len formálne nedostatky bez dopadu na vecný záver.

Rozhodnutie žalovaného z roku 2014 je podľa žalobcu nezákonné, pretože sa žalovaný odchýlil od záväzného právneho názoru krajského súdu o tom, že žalobca nie je prevádzkovateľom retransmisie, a to aj napriek tomu, že neboli predložené žiadne nové dôkazy, ktoré by toto odchýlenie odôvodňovali. Judikatúra, na ktorú sa snažil poukázať žalovaný nemá zásadný vecný dopad na postavenie žalobcu hoc čiastkovo súvisí s prejednávanej vecou, nejedná sa o identické prípady poskytovania obsahových služieb. Žalobca je presvedčený, že služba Magio Sat môže byť považovaná za hybridnú službu, ktorá prepája podmienený prístup s obsahovou službou, inou ako je služba retransmisie.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalovanom podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom konania na krajskom súde bolo posúdiť v rozsahu podanej žaloby zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného z 2. júla 2013, č. RL/032/2013, ktorým Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodla, že žalobca ako účastník správneho konania č. 336-PLO/O-5415/2010 Slovak Telekom, a.s. porušil povinnosť ustanovenú v § 17 ods. 1 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že od 9.11.2010 do

25.1.2011 poskytoval retransmisiiu - službu Magio Sat prostredníctvom satelitu v rozpore s registráciou retransmisie č. TKR/255, za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - upozornenie na porušenie zákona, a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolaací súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozhodnutiu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku konštatuje, že odvolanie žalovaného nie je spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, že krajský súd neodôvodnil prečo mal žalovaný postupovať po zrušení jeho rozhodnutia z roku 2011 v správnom konaní opätovne podľa § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku a umožniť, aby sa žalobca mohol pred vydaním napadnutého rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, ako aj prečo mala táto tvrdená chyba mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, odvolací súd uvádza nasledovné.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách postupuje podľa ustanovení Správneho poriadku. Povinnosťou žalovaného preto bolo v predmetnom konaní postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania - žalobcom.

Inštitút súčinnosti je ustanovený na viacerých miestach správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56 Správneho poriadku) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností. Účastník správneho konania má nielen právo navrhovať dôkazy, ale na potvrdenie správnosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správne orgánu predkladať, nesplnenie tejto povinnosti má za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti podmieňujúcej výsledok konania. Nesplnenie si tejto povinnosti však nezbavuje správny orgán zistiť vo veci skutočný stav, keďže túto povinnosť správne orgánu ukladá zákonodarcu v ustanovení § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti a postupuje v súlade so správnym poriadkom, aj keď účastník správneho orgánu je nečinný a správne orgánu nenavrhuje alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom aj k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým aj právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prietahom v konaní alebo iným komplikáciám. Správny orgán v konaní môže pokračovať a teda vydať rozhodnutie, ak účastník sa svojho práva na vyjadrenie výslovne vzdá, alebo ostane nečinný. Pokiaľ správny orgán vydal rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Posúdenie súdu v preskúmvacom konaní, či takéto procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, je podmienené konkrétnymi okolnosťami toho ktorého prípadu.

Odvolaací súd mal z obsahu administratívneho spisu preukázané, že žalovaný pred vydaním nového rozhodnutia po tom, čo bolo pôvodné rozhodnutie žalovaného zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 25. mája 2012, č. k. 1S 79/2011-147, nedal možnosť žalobcovi (účastníkovi správneho konania) pred vydaním nového rozhodnutia vyjadriť sa k jeho podkladom (zmluve medzi žalobcom a Magyar Telekom) ako aj ku skutkovým a právnym otázkam veci, keď ku zrušeniu pôvodného rozhodnutia žalovaného došlo z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu pre posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalovaný dopustil procesnej vady, ktorá má za následok nezákonnosť rozhodnutia, tak ako konštatoval v napadnutom rozhodnutí krajský súd. Na základe výkladu právnej normy § 33 správneho poriadku v intenciách logického a rozumného uváženia vôľou zákonodarcu bolo jednak, aby sa účastník správneho konania oboznámil s dôkazmi, ktoré majú byť podkladom pre vydanie

rozhodnutia, ktoré boli v správnom konaní vykonané správnym orgánom, a s ktorými tento účastník nebol oboznámený. Rovnako však bolo voľou zákonodarcu predísť neskorším možným námietkam účastníkov konania, ktoré by mohli viesť k prietahom v konaní alebo iným komplikáciám. Hoci žalobcovi bola zmluva medzi ním a spoločnosťou Magyar Telekom známa (keďže bol účastníkom tohto právneho vzťahu) nevedel, že bude v novom konaní podkladom pre vydanie nového rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, a nemal ani možnosť vyjadriť sa k celkovému spôsobu prípravy podkladov pre vydanie nového rozhodnutia žalovaného ako aj otázkam skutkovým a právnym, navyiac keď rozhodnutie žalovaného z roku 2011 bolo zrušené krajským súdom z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku).

Odvolačný súd vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Sž 7/2012, ktorým argumentoval žalovaný uvádza, že v danej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzoval, či správny orgán odňal účastníkovi správneho konania možnosť konať pred správnym orgánom tým, že nenariadil ústne pojednávanie na žiadosť účastníka správneho konania, po tom čo súd zrušil rozhodnutie správneho orgánu a správny orgán opätovne rozhodoval o porušení povinnosti účastníka konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzoval teda účelnosť nariadenia pojednávania. Podľa názoru odvolacieho súdu sa v danej veci jedná o inú procesnú situáciu, pričom je potrebné vziať do úvahy, že v zmysle § 21 ods. 1 Správneho poriadku bolo nariadenie ústneho pojednávania fakultatívne (osobitný zákon neustanovoval túto povinnosť), zatiaľ čo povinnosť správneho orgánu dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia je v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku obligatórna. Navyše v danej veci, ako uvádza Najvyšší súd Slovenskej republiky, nešlo o prípad, kedy bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, zatiaľ čo v prejedávanej veci bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 24. mája 2012, č. k. 1S 79/2001-147 z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a písm. c/ (zistenie skutkového stavu je nedostatočné pre posúdenie veci) Občianskeho súdneho poriadku.

Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Sž 10/2013 odvolací súd uvádza, že žalovaným prezentované právne závery z obsahu právneho posúdenia tohto rozhodnutia nevyplývajú a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v danom rozhodnutí uvedenými otázkami výslovne nezaoberal.

Námietku žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu v tejto časti nepovažuje odvolací súd za dôvodnú, nakoľko ako už bolo mnohokrát judikované, že v odôvodnení rozhodnutia je potrebné objasniť len skutočnosti, ktoré majú pre vec podstatný význam. V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 117/05).

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán nepostupoval v správnom konaní v súlade s právnou normou ustanovenou v § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, keď neumožnil, aby sa žalobca mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie a teda možno považovať za procesné pochybenie postup žalovaného, keď nevyzval opätovne žalobcu na vyjadrenie sa pred vydaním rozhodnutia, keďže výklad právnej normy ustanovenej v § 33 Správneho poriadku treba vykonávať na základe logického a rozumného uváženia vzhľadom na konkrétne okolnosti individuálne v každej veci.

Odvolačný súd námietku žalovaného, že krajský súd neodôvodnil prečo mal žalovaný postupovať po zrušení jeho rozhodnutia z roku 2011 opätovne podľa § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku a umožniť, aby sa žalobca mohol pred vydaním napadnutého rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, ako aj prečo mala táto tvrdená chyba mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia,

vyhodnotil ako nedôvodnú, a preto bol daný dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku, keď v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K odvolacej námietke žalovaného, že krajský súd sa nevysporiadal s námietkou žalovaného, že tvrdenie o vade konania v súvislosti s nerešpektovaním záväzného právneho názoru krajského súdu nie je možné akceptovať, keď do rozhodnutia žalovaného z roku 2013 doplnil dôvody, pre ktoré dospel k záveru, že činnosť žalobcu pri poskytovaní služby Magio Sat je poskytovaním retransmisie ako obsahovej služby, podrobnejšie sa zaoberal technickým a zmluvným zabezpečením poskytovania služby Magio Sat a v tejto súvislosti priblížil aj relevantnú judikatúru, z ktorej pri formulovaní svojich záverov vychádzal, ako aj že krajský súd vo svojom rozhodnutí absolútne neposudzoval, ako sa od prvého rozhodnutia krajského súdu vyvíjala judikatúra v obdobných veciach, odvolací súd na úvod konštatuje, že nespochybňuje to, že žalovaný správny orgán je povinný prihliadnuť na novšiu rozhodovaciu prax súdov pri novom rozhodovaní vo veci po tom, čo bolo jeho rozhodnutie zrušené krajským súdom a toto rozhodnutie potvrdené odvolacím súdom, ani nespochybňuje to, že ak bolo zrušené rozhodnutie žalovaného z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, nemusí správny orgán dospieť vždy k totožným právnym záverom, ako krajský súd (v prejednávacom prípade, že služba Magio Sat nie je retransmisiou).

Správny orgán je však povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie (§ 32 Správneho poriadku).

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán nevenoval dostatočnú pozornosť náležitému zisteniu skutočného stavu veci, predovšetkým vo vzťahu k § 3 písm. e/ a písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré definujú pojmy prevádzkovateľa retransmisie a retransmisiu, najmä s poukazom na zmluvu medzi žalobcom a spoločnosťou Magyar Telekom. Žalovaný bude povinný pri zisťovaní skutočného stavu veci vychádzať zo zákonnej definície pojmu retransmisia, z ktorej je možné vyvodiť, že retransmisia (následný prenos vysielania) spočíva z vykonania viacerých úkonov (príjmu vysielania a prenose pôvodného vysielania programovej služby alebo jej podstatnej časti). Každý z týchto úkonov musí byť realizovaný prevádzkovateľom retransmisie vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na vlastný účet. Pokiaľ niektorý z týchto atribútov nie je splnený čo i len z časti, potom sa nejedná o poskytovanie služby retransmisie.

Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že bol daný dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, keď žalovaný správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav pre posúdenie danej veci.

Na záver odvolací súd v súvislosti so zmluvou medzi žalobcom a spoločnosťou Magyar Telecom uvádza, že vzhľadom na predmet sporu a jazykové znenie zmluvy, je viac než vhodné, aby táto zmluva bola preložená z anglického jazyka do slovenského jazyka, i napriek tomu, že žalobca nenamietal preklad relevantnej časti zmluvy ani nepoukazoval na jej iné časti, ktoré by mali byť relevantné a žalovaný by ich opomenul.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nevyhovel podanému odvolaniu a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2014, č. k. 5S 241/2013-72 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 219 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, potvrdil, keď boli dané dôvody pre zrušenie rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku

a § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

V.

Trovy odvolacieho konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Žalobca mal v odvolacom konaní úspech, náhradu trov konania si uplatnil (§ 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), v lehote stanovenej zákonom si však trovy odvolacieho konania nevyčísľil (§ 151 ods. 1 a ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku), preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovaný v konaní úspech nemal, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, navyiac keď správny orgán zo zákona náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.